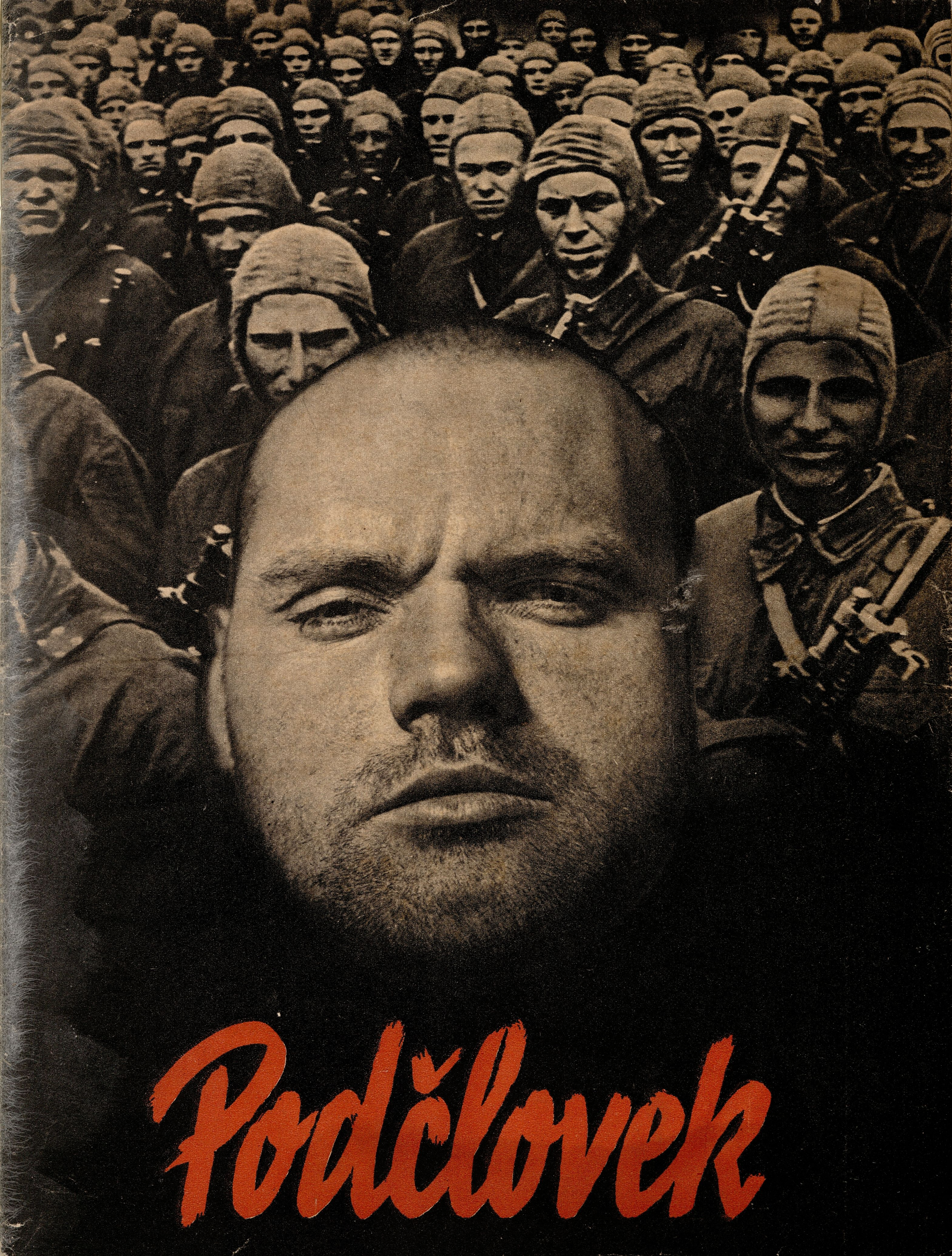

Podčlovek

PODČLOVEK

Tisto, biološko dozdevno popolnoma enakovrstno naravno bitje, z rokami, nogami in neke vrste možgani, z očmi in usti je popolnoma druga, strašna kreatura, je samo izmeček človeka s človeku podobnim licem – duševno pa na globji stopnji, kakor vsaka žival. V notranjosti tega bitja kruta zmeda divjih neustavljivih strasti: brezimenska razdiralna volja, najprimitivnejše poželenje, najvidnejša nesramnost.

Podčlovek – drugega nič

Kajti ni vse enako, kar ima človeško lice. – Gorje temu, kdor to pozabi!

Kar ima ta zemlja velikih del, misli in umetnosti – človek si je to zamislil, ustvaril in dokončal; mislil je in izumljal, zanj je obstojal samo en cilj: Dvigniti se z delom v višje življenje, izoblikovati nezrelo, nadomestiti z boljšim nezadostno.

Tako je rasla kultura.

Tako so nastali plug, orodje, hiša.

Tako je postal človek družaben, je nastala družina, nastal narod, nastala država. Tako je postal človek dober in velik. Tako se je dvignil daleč nad vsa bitja.

Tako je postal bližnji Boga!

Toda tudi podčlovek je živel. Sovražil je delo drugega. Divjal je zoper to, naskrivaj kot tat, javno kot obrekovalec – kot morilec. Pri-družil se je sebi enakim.

Zver je klicala zver. –

Nikdar podčlovek ni miroval. Kajti rabil je poltemo, zmedo.

Izogibal se je luči kulturnega napredka.

Za samoobrambo je rabil močvirje, pekel, a ne sonca. –

In to podzemlje podljudi je našlo svojega vodjo: – Večnega žida!

Ta jih je razumel, ta je vedel, kaj so hoteli. Podpihoval je njihova najpodlejša hotenja in poželenja, poklical je grozo nad človeštvo.

V zgodovinskem času se je začelo z uničevanjem Perzijcev, s purim-praznikom, prvim poveličevanjem organiziranega množinskega umora. 75 000 arijskih Perzov je padlo kot žrtev židovskega sovraštva. Še danes praznuje židovstvo to dejanje groze kot svoje največje „versko“ slavlje.

Večno je sovraštvo podčloveka zoper svetle postave, nosilce luči. Večno grozi iz puščav propast zahoda.

Večno se zbirajo v daljnih stepah sile uničevanja, zbira Attila in Džingis kan svoja hunska krdela in divja preko Evrope, puščajoč za seboj živo apokalipso, ogenj in smrt, posiljevanje, umor in grozo, da bi se svet luči in tisočerega znanja, sile napredka in človeške veličine pogreznile nazaj v prepad prastanja!

Večno je hotenje podčloveka:

Da bi bila zopet puščava tam, kjer je še pravkar luč vzvišenega spoznanja ustvarjajoče razsvetljevala temo, potem bi bil dosežen njegov zadnji cilj, zmešnjava.

Tako se vrši tisočletja po strašnih, nepreračunljivih zakonih borba obeh nasprotnih tečajev, se najde vedno znova kak Attila, kak Džingis kan, ki prebije vrata Evrope, ki pozna samo eno: Popolno uničenje vsega lepega!

Utelešenje te razdiralne volje se imenuje danes bolševizem! Toda ta bolševizem ni pojav časa. Ni produkt naših dni! Tudi ni novost v okviru človeštva. Temveč je tako star, kakor žid sam. Pot pa mu pripravljata Lenin – Stalin.

V deželi bolševizma!

Ruski prostor s svojim rodovitnim naročjem črne zemlje bi bil lahko pravi raj. Tostran in ostran te meje je ista zemlja in vendar do današnjega dne slabo izkoriščena tla, zapuščena, divje zanemarjena dežela. Ta zemlja, kateri je bolševizem vtisnil pečat kulturne sramote, je brez primera. Ruski prostor je večna obtožba podčloveka in njegovega gospostva. Vzhodna Evropa — ne dvigne se iznad neke gotove primitivnosti. Videla je samo zmešnjavo, kajti primanjkuje ji človek, dragoceni nosilec kulture, ženij, ki sistema polno vodi podvig, ki zapoveduje smiselno izkoriščanje neizmernih zakladov in rodovitnosti tal. Ta dežela je poznala po svojih židovsko-bolševiških priganjačih samo sile neustavljivega roparskega gospodarstva in najbolj zverinskega vojnega oboroževanja s ciljem, uresničiti bolševiške sanje o svetovnem gospostvu. Vedno znova je zmagovala v tej deželi sila teme in v vrtincu divje, zverinske blaznosti so nesmiselno umorili duha, ki je bil pozvan na pomoč. Tudi pri kulturnih narodih Srednje Evrope so se vedno znova našli podivjani, zverinski elementi — izrodek človeštva —, s ciljem, vihteti bolševiško bakljo požiga, prineesti bolševizem in s tem zmešnjavo v dežele. Kar se danes odigrava v divnih gorah in gozdovih Oberkraina, ni ničesar drugega, kakor smrtni krč bolševizma, katerega je močna

Velikonemška vojska s svojimi zavezniki obsodila na pogubo. Če bi ti, na stopnjo vzhodnoevropskega podčloveštva pogreznjeni elementi, ki ljubijo samo zmedo, da lahko žive, postali gospodarji nad to deželo, bi se kmalu pokazala ista slika, kakor v domovini bolševizma: Zapeščene reke, zanemarjena, nerodovitna dežela, nepopisna beda, uničevanje individuja, na stopnjo živali potisnjeni, vsake lastne volje oropani ljudje.

Oberkrainerji, naj bo to Vaša bodočnost? Oglejte si zastopnike bolševizma na sledečih straneh tega zvezka. Primerjajte nasprotja in doumeli boste, da je lepa bodočnost Vas in Vaših otrok lahko zasiigurana samo v Velikonemškem Reichu, v novourejeni Evropi, osvobojeni bolševizma in plutokracije.

Bojna napoved podčloveka se je začela s strašnimi ježami Atile in Džingis-Kana. Na grdih malih stepnih konjih, skoraj zaraščeni s kožo svojih živali so drvela hunška krdela proti Evropi; njihove oči so žarele v krvoželjnosti, in za njimi je ostalo samo pustinja, umor, požig in uničenje. Rusija je postala torišče, na katerem so se rodili nauki podčloveka — nihilizem (zaničanje vsega) in bolševizem —. Vedno znova vžiga z divjim navdušenjem sodrga bolševiškega kova sliko nekega na prevrat pripravljenega vzhoda.

Vzklíkajoč si želi sovjetski pesnik Peter Orješin: „Sveta mati zemlja se stresa pod korakom mnogih milijonov nog. Polmesec je zapustil mošejo, križ cerkev. Konec Pariza je blizu. Iz stepe se dviga dim žrtve, ki je darovana novemu Bogu. London naj se pogrezne v valovih. Berlin naj bo razrušen. Sladka bo boleost plemenitih, ki bodo padli v boju. Krdela bodo divjala z Mont Blanca navzdol skozi zlate božje doline. Tudi kirgizi bodo molili za novi čas.“

Da se ta „želja“ bolševiškega pesnika ne izpolni, zato se bori Reich in z njim zvezani mladi narodi.

**Huni so sedaj zopet tukaj!
Spake človeških obrazov**

To je bitje pragozda, kakršno
je pred milijoni let prvič dvi-
gnilo svoj topi pogled k zvez-
dam, predno je zapustilo svojo
goščavo.

Danes pa ne nosi več kamenite
sekire v rokah in ne teka več
na pol nag skozi gozdove; skril
se je v obleki meščana ...

Njih vseh vodja, poose-
bljena groza, mojster orga-
niziranega množinskega
umora, večni žid.

Ta finski častnik, ...

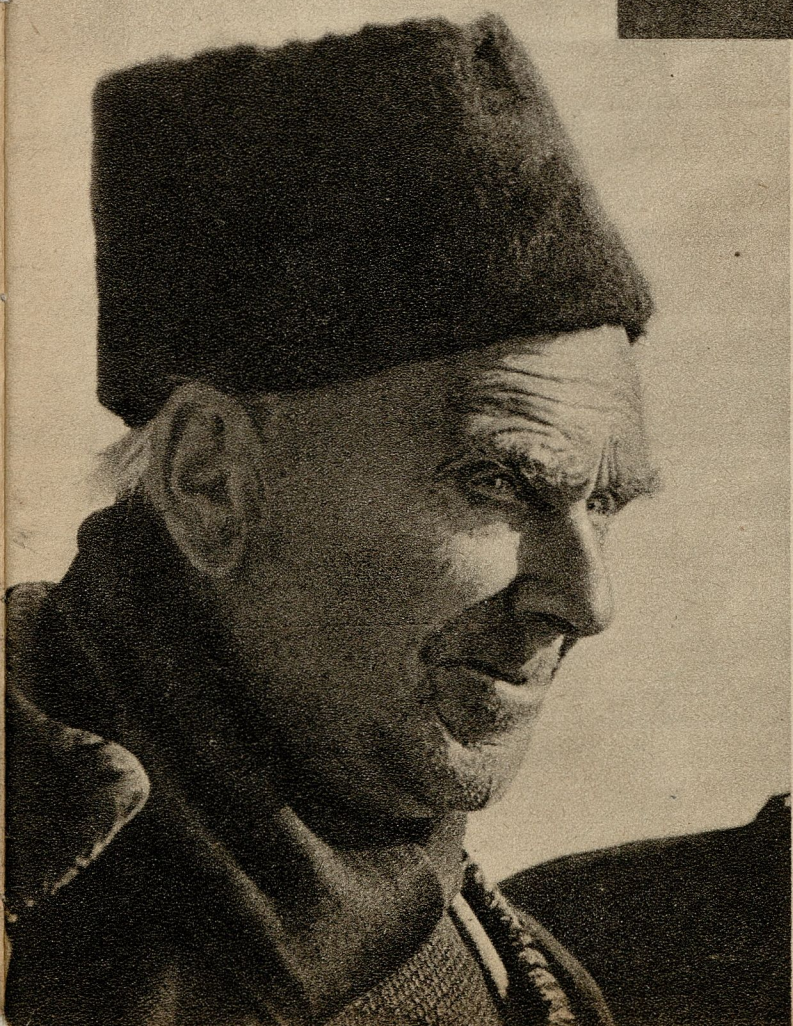
ta španski ribič, ...

ta nizozemski kmet, ...

ta mladi Italijan, ...

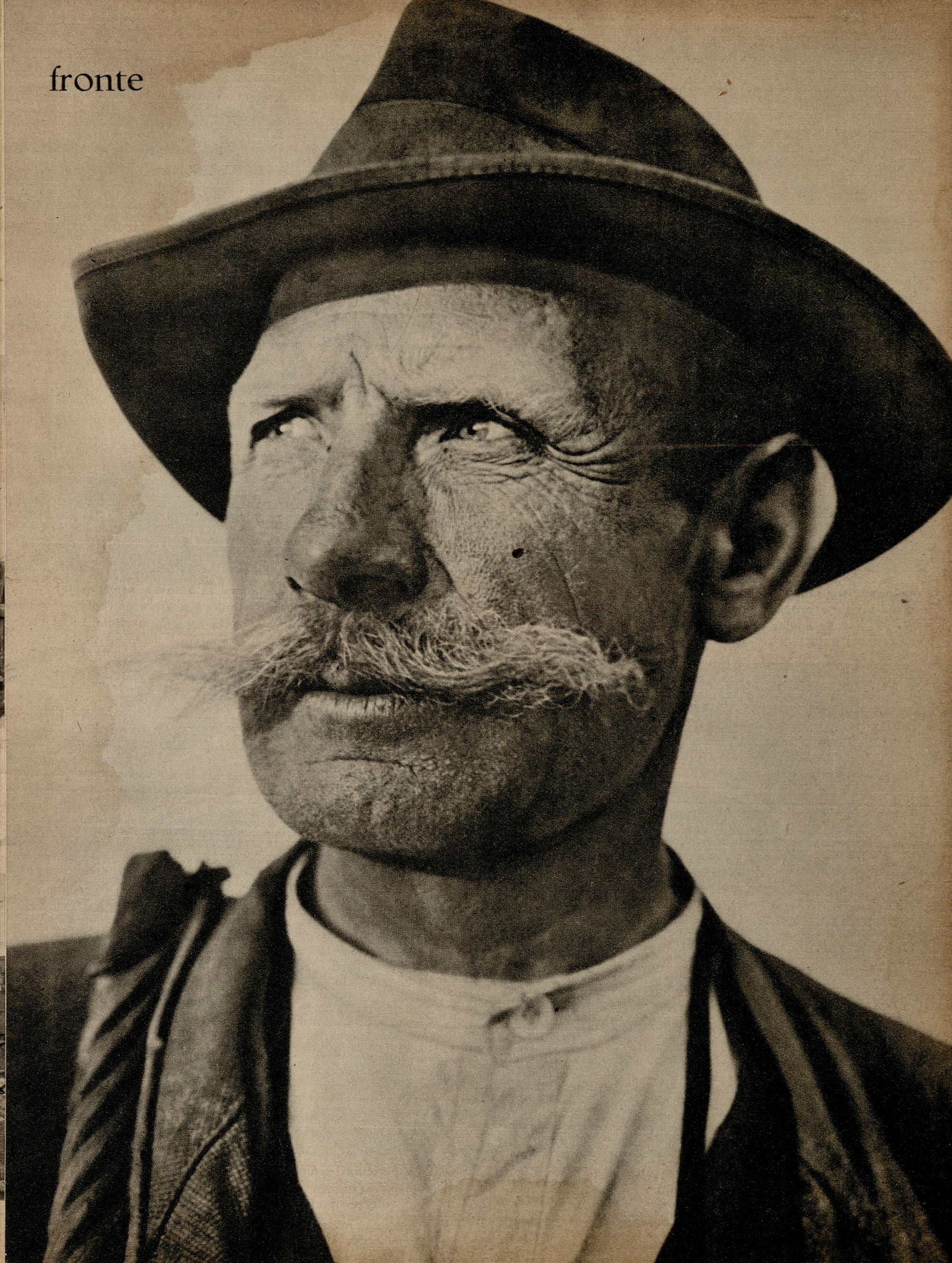

ta severnonemški kmet, ti
vsi, ljudje vseh evropskih
narodov in ras, naj bi bili
po volji podčloveka iztre-
bljeni s te zemlje. Nikdar
popreje ni bilo jasnejših
front: Tam izmeček člo-
veštva, tukaj skupnost
usode visoke, vrstnopo-
vezane krvi.

Jasne so

fronte

Popolnoma siguren je hotel biti tokrat žid, in oborožil je svoja krdela z orožjem, katerega število in moč svet še nikdar popreje ni videl.

V tisočeri postavah se je nahajal ta židovski priganjač pri četi, od moštva čete do poveljnika armade, toda vedno močnejši, kakor vsakokratni vojaški vodja poveljnik.

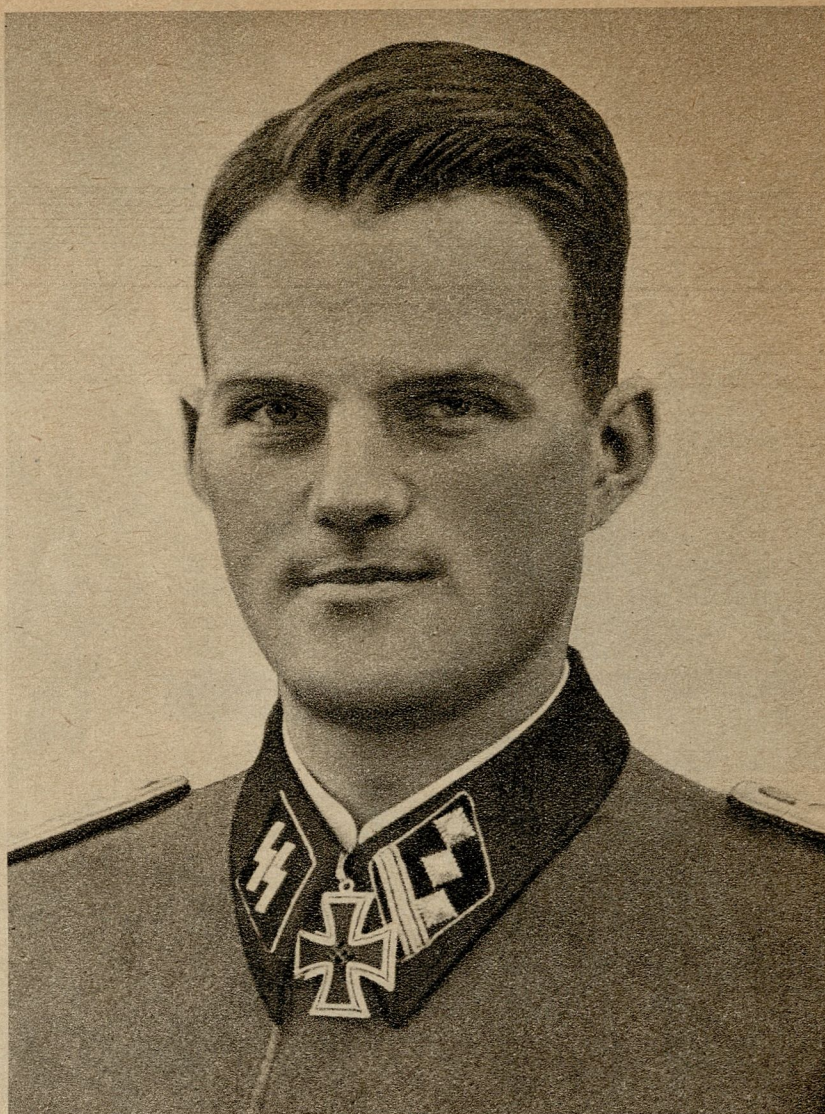
Sam se je napravil za oficirja.

Z naperjenim samokresom je bil zadnja grožnja vojaštva, ki se je opotekalo naprej. Ostal ja priganjač, zadnji gospodar nad življenjem in smrtjo.

Nemški oficir . . .

mož Waffen- . . .

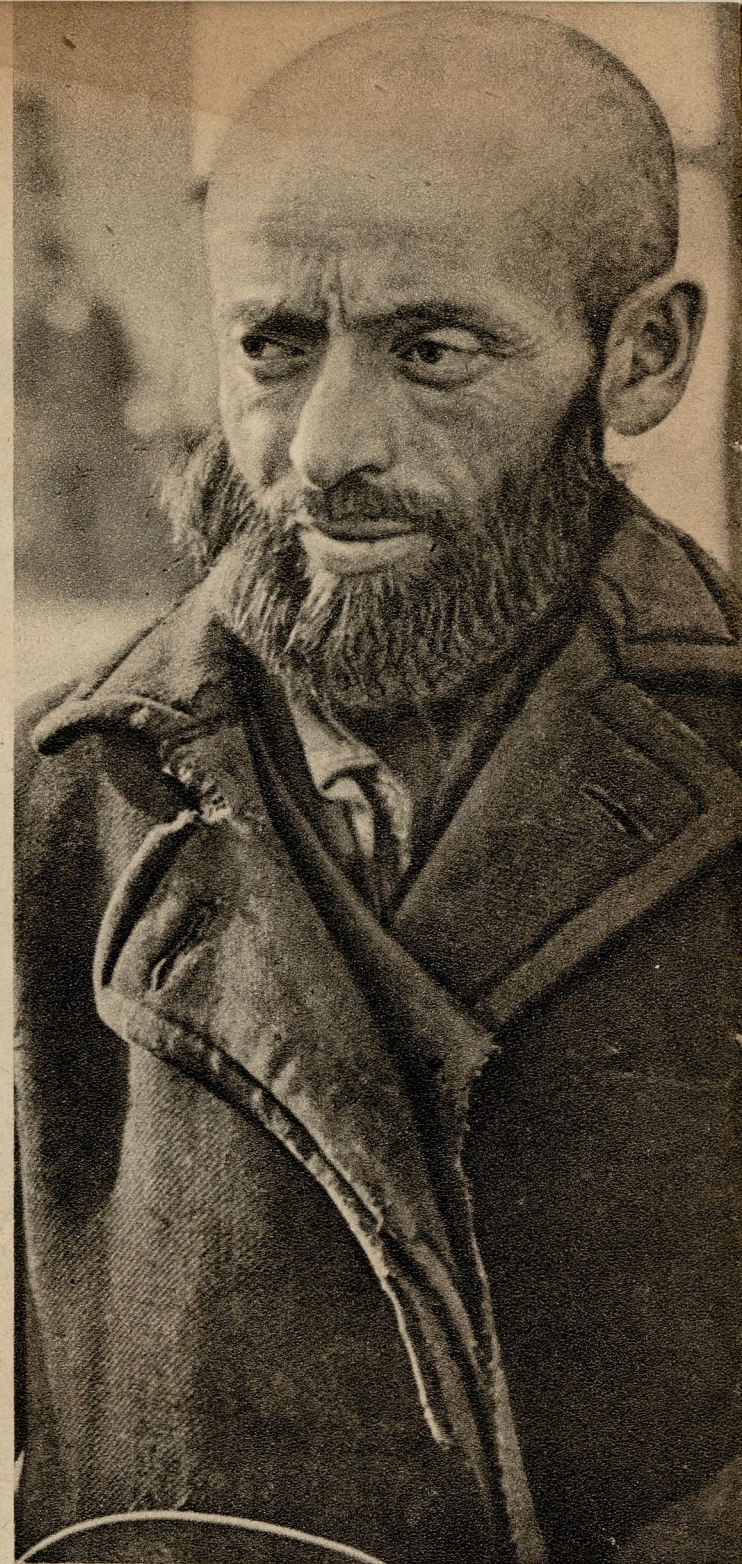
letalec strmoglavnega letala . . .

podmorniški poveljnik, ti, predstavniki nove nemške vojske, so se postavili v bran rdeči armadi in preprečili, da bi prišla nad Evropo blaznost.

Zverine v človeški podobi, ...

ki izvirajo iz temnih, smrdljivih židovskih četrti (ghettov) vzhodnjaških mest, ...

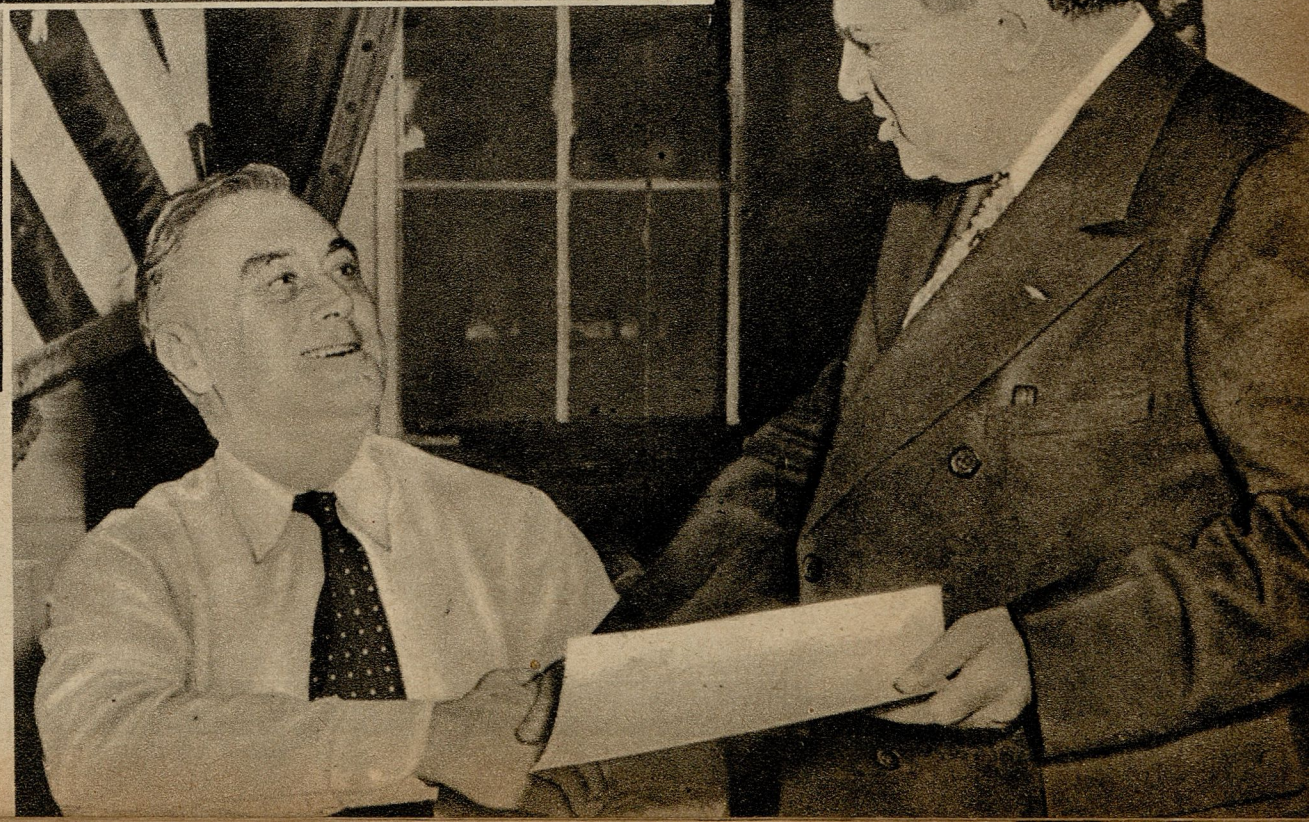
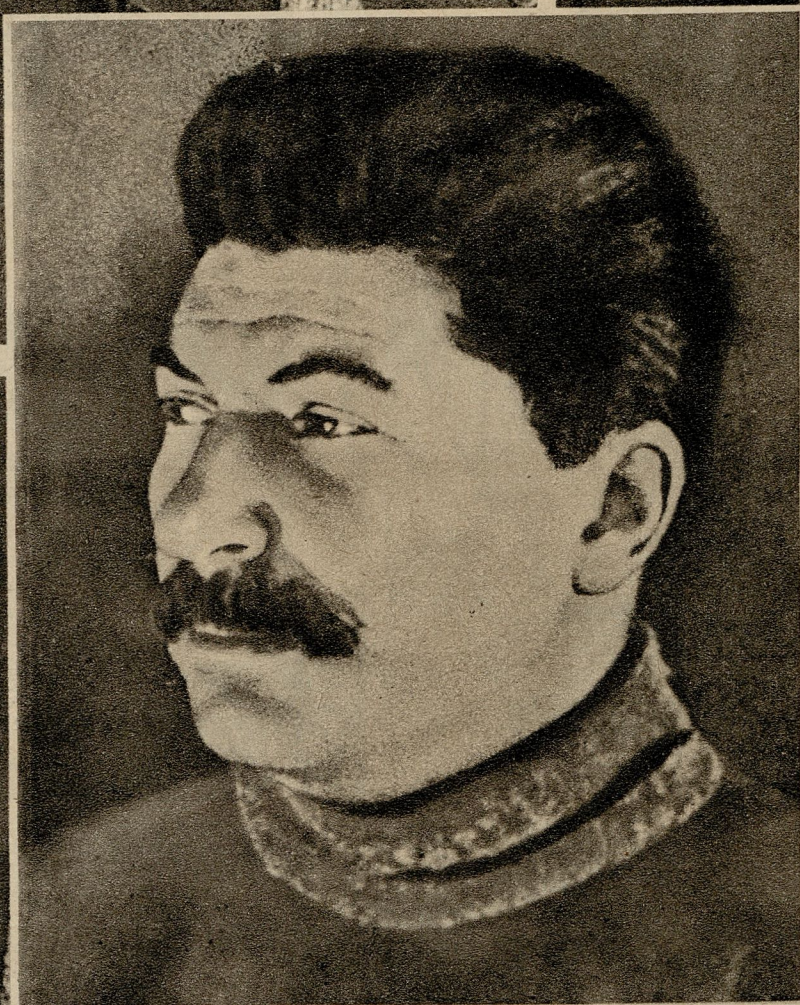
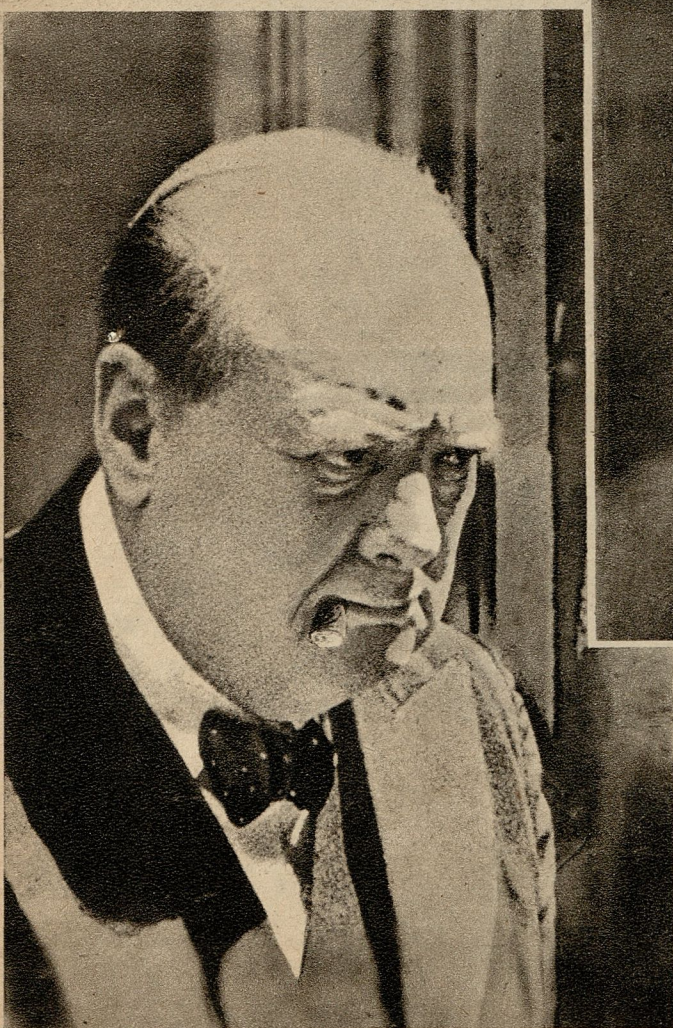
pravi „vodje“ človeškega podzemlja.

In na tem ne spremeni tudi
plašč srednje- ali zapadno-
evropske kulture ničesar.

Žid ostane žid
in podčlovek podčlovek.

Pa naj se sedaj imenujejo Churchill,
Roosevelt ali La Guardia. Za nas so
izmeček človeštva. Oni stoje za
Stalinom, podčlovekom št. 1. Oni so
zavezniški bratje in tovariši!

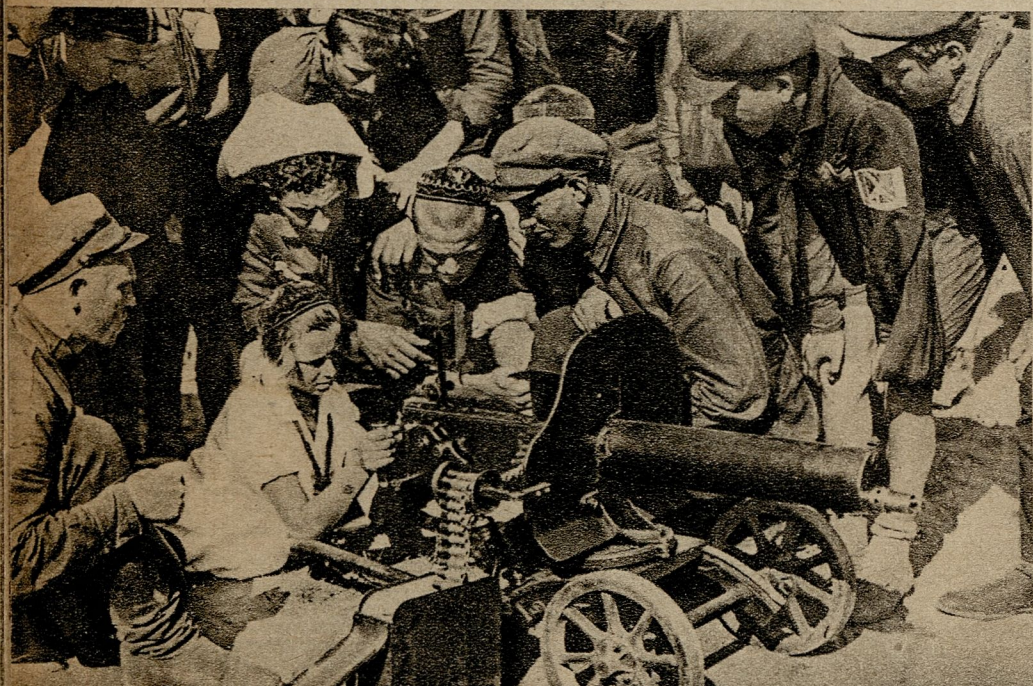
Prva žrtev bolševizacije pa bi bila žena! Ona, nosilka plemena, čuvarica kulture, bi morala izginiti! Po volji žida naj bi posiljena, osramotena in pokvarjena koncem koncev predstavljala sovjetski ideal: Zločinsko puškarsko baburo, partizanko in cipo v eni osebi.

Danes vihti v Londonu in New Yorku, obdana s podčloveškimi tolpmi, rdeče cunje ...

Kričala je, vsa histerična in spačena od jeze, svoja strahotna in krvoločna prevratna in stavkarska gesla v svet ...

To bi čakalo žene vsega sveta: Puškarsko baburstvo!

Tekla je med tisočerm vpitjem in kričanjem preko Rdečega trga v Moskvi.

Ubrana strastnost teh mladih Bolgarov, ...

to plemenito španstvo, ...

vera in lepota teh nemških deklic: Vse naj bi ugasnilo, vse naj bi se iztrebilo s te zemlje. Roko v roki s tem pa bi hodilo sistematično uničevanje mater prihajajočih rodov.

plemenitost in ljubkost italijanskih žena, ...

Pred tem tipom
naj nas
obvaruje usoda

Žene take vrste naj
bi bile bodoče
matere Evrope

To je zrcalo sovjetske „državne mladine“! To so posledice od židov načrtno razdejane družine! – Tega morja prelitih otroških solza tudi stoletja ne morejo posušiti.

To strahotno, umazano, nesrečno bitje z mrtvaškimi očmi je sovjetski otrok,...

je kolektivirana, majhna kreature bede, katero je žid brez pomisleka propagiral.

Ti desetletni so v strahotah sovjetskega pekla pač najstrašnejša obtožba zoper to kletev človeštva, ki sploh lahko obstoja.

Mi pa vemo, kaj imamo v materah naroda. — V njih spoštujemo večno rodovitne izvore neminljivega življenja. — Materinstvo poznamo kot največjo srečo tega sveta in z neskončnim pomirjenjem spoznavamo, da se je ženska mladina arijsko-evropske družine narodov zopet zavedla svojega poslanstva.

Povsod ista materinska sreča — v Švici...

na Nizozemskem...

v Nemčiji in na Danskem

Pred to bedo hočemo

obvarovati našo solnčno mladino

To je usoda mladine, konec
družine v sovjetskem raju.

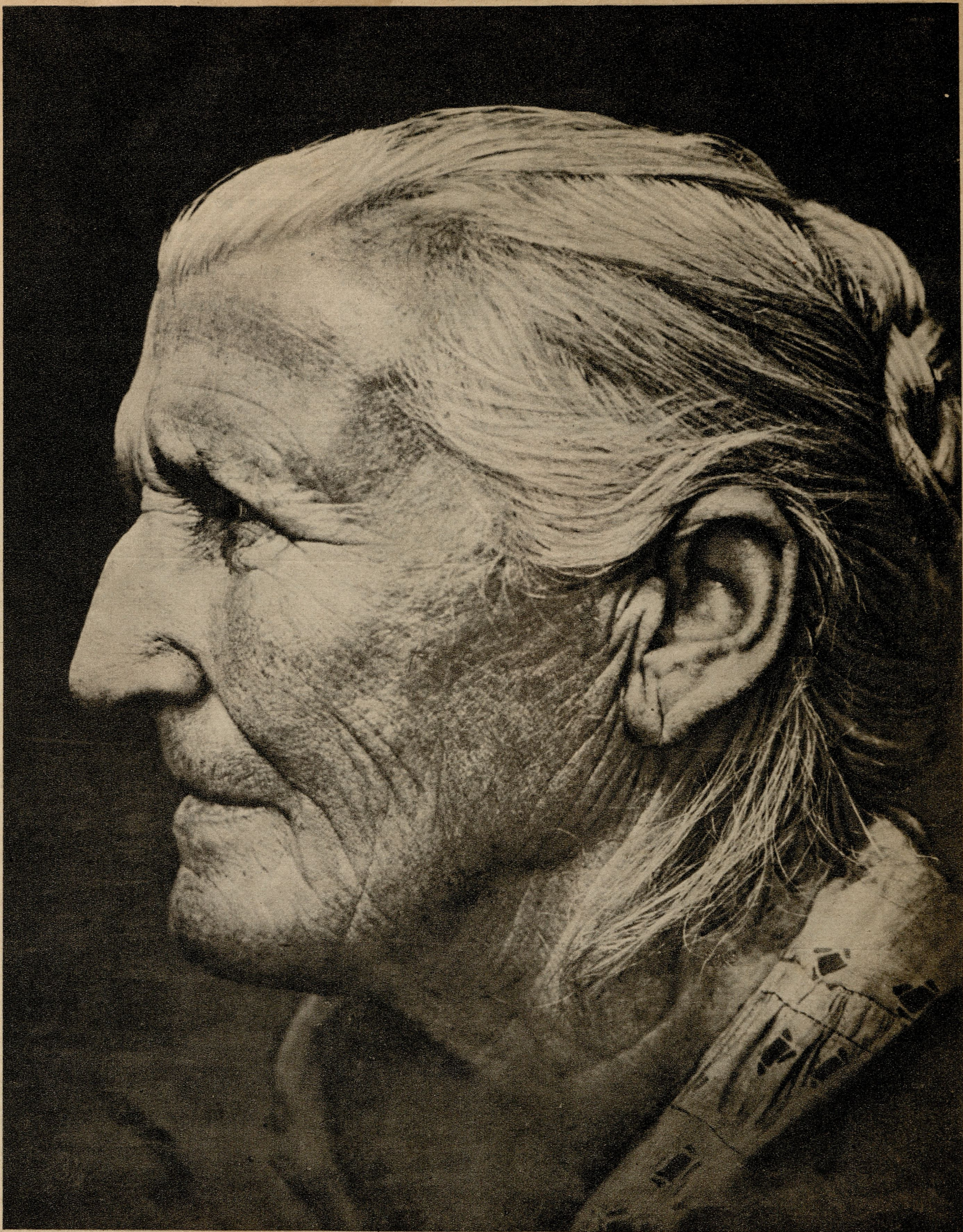

Dragoceni zaklad
vseh evropskih narodov so otroci, zavetje pa je družina.

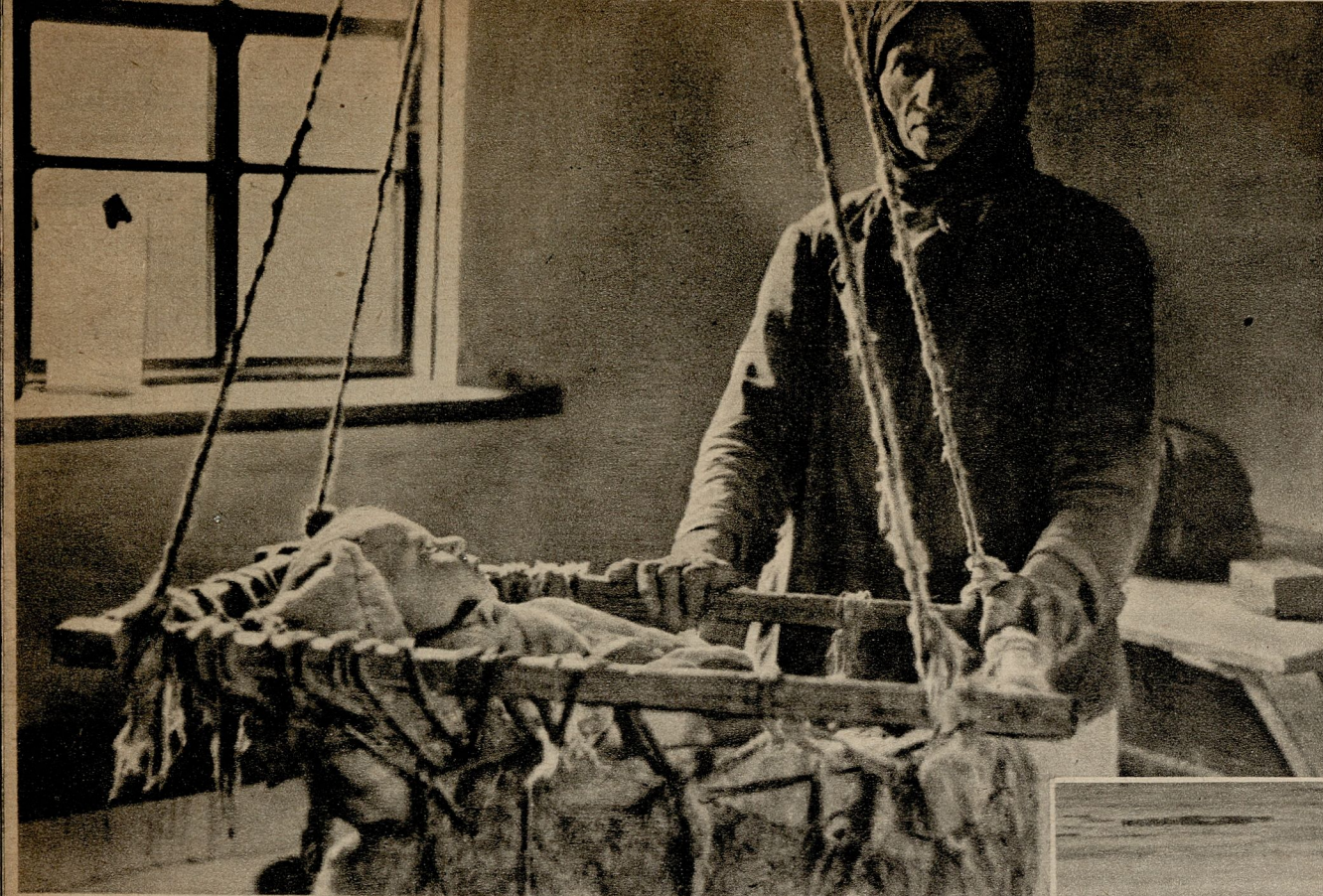

Strašno je življenje v sovjetskem
raju; strahotna pa starost.

Naše matere naj prebivajo večer svojega
življenja dobro oskrbovane in brez skrbi.

Tako izgleda v notranjosti tistih tisočih človeških pasjih koč . .

Iz nesnage, odpadkov in cestnega blata si išče sovjetski državljan vsakdanji kruh. Žive z dneva v dan, iz roke v usta. Nihče ne ve, kaj mu bo prineslo jutro . .

Mnogo smo vedeli o strahotah Sovjetske unije, toda vseeno je bilo to malo v razmerju s tem, kar se je v resnici skrivalo za tem krvavordečim zastorom. 6 milijonov nemških vojakov pa je vrglo pogled za te zavesa in po svoji vrnitvi v domovino bodo tudi v besedah fanatični poborniki podčloveka.

Med cunjami, umazanijo in mrčesom — ljudje. Mesto oprave nam kažejo gole stene sovjetske propagandne risbe. Vse skupaj pa so smatrali prebivalci teh lukenj za blagoslov svojega režima.

Evropsko stanovanje
je mesto kulture in
čistoče.

Medtem, ko doseže nordijsko ljudstvo, kakor to delavno, zmožnifinsko podeželsko prebivalstvo, s štedljivostjo in založnim gospodarstvom blagostanje, živi sovjetski suženj slabše od živine.

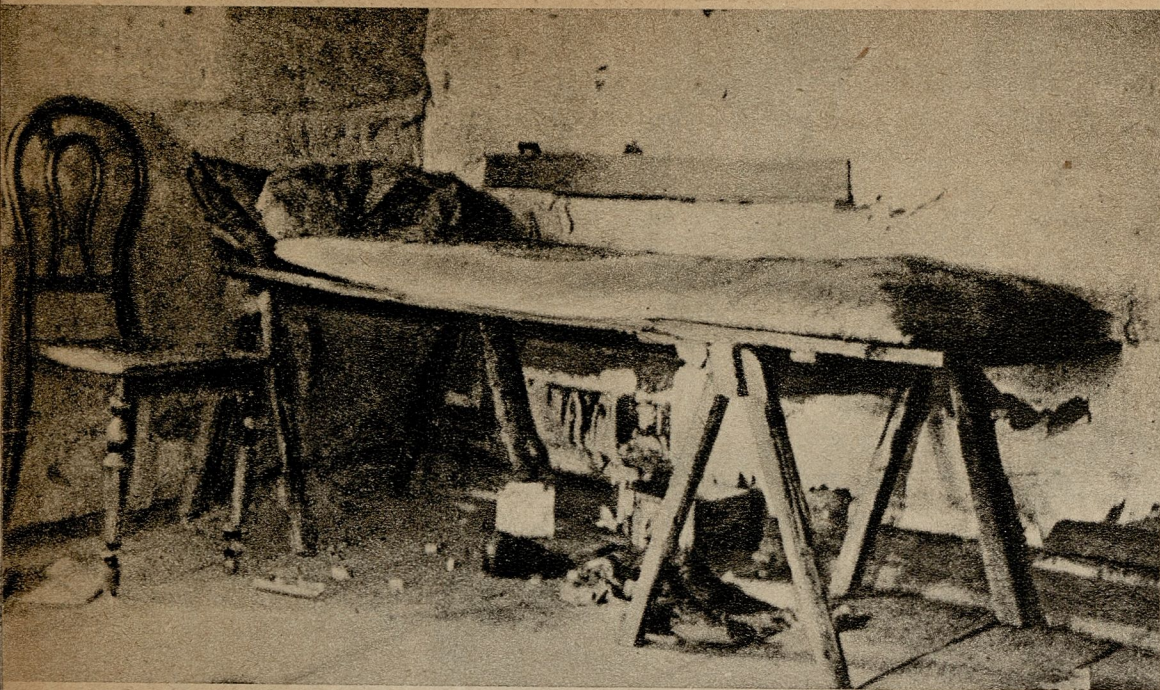

Neprimerna je razlika v drži in izrazu te bavarske kmetice in tiste „meščanke“ Sovjetske unije.

Svetlobo in sonce vdihavajo milijoni naših najmanjših, njim je prihranila dobrotna usoda in roka mogočne države življenje v sovjetskem peklu.

Nepredstavljiv peklo so bila sovjetska mesta, kjer so se stekali milijoni z dežele pregnanih ljudi in živali v zatohlih, temnih kletnih luknjah.

V Sovjetski uniji se ne sprašuje dolgo po ležišču. Če je deska ali slamnjača, je dobro. Če pa se leži na cesti, se tudi nihče ne briga zato.

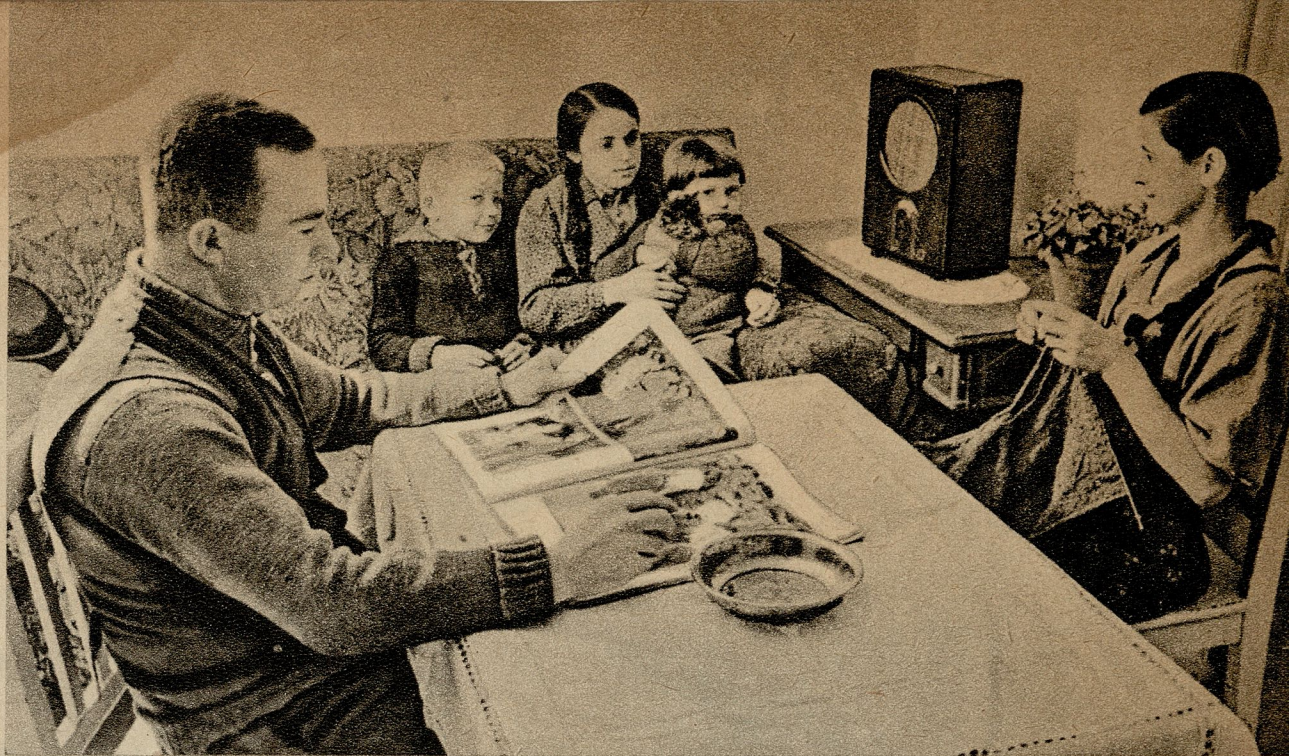
Ni bilo veliko „Intou-rist-potnikov“, ki so zašli s ceste Potemkinove previdnosti. GPU jim je preveč visela za petami. Če pa se jim je enkrat posrečilo, potem jih je napadla najbolj zapuščena mladina sveta.

To je postalo iz ruskih kmetov, ki so se, pregnani od hiše in kmetije, zatekli v sovjetska vele mesta. Pogled nanje je posmeh človeškemu dostojanstvu in pravičnosti.

Končana bi bila udobnost tega francoskega rentnika, ...

izgnana, na stradanje obsojena bi bila ta nemška delavska družina, ...

prisiljena k mladinskemu prisilnemu delu bi bila ta vesela turška in ona življenja polna nizozemska mladina.

Dom in vrt, razvedrilo in veselje so podčloveku neznani pojmi, zato se jih odpravi ali kolektivizira.

Te delavce in delavke bi sovjetski sistem pobil ali v najboljšem slučaju kolektiviziral. Stiska, beda in lakota bi v bodoče spremljale te delavce, ki med težkim dnevnim delom počijejo pri skupnem jelu.

Na tisoče žive zariti v zemljo in skriti pod deskami, cunjami in nesnago. Če imajo srečo, pričakujejo iz te perspektive svoje zemeljske luknje večer svojega življenja. V večini pa so tisti milijoni, ki pričakujejo v prisilnih delavnih taboriščih Urala in Sibirije bedno smrt lakote in muk.

V brezupnih luknjah, ki ne zaslužijo več imena stanovanje, živi ljudstvo živalim podobno življenje.

Kar pa je še kmet s težavo pridelal, mu vaški Sovjet takoj odvzame.

Obraz tega starega Grka, ...

drža teh pommerskih ribiških zakoncev izraža nazornost in veselje nad mirom življenjskega večera.

Pestrost in veselje do življenja te slovaške mladine bi sigurno vodila k prisilnemu delu, izgnanstvu in s tem v gotovo smrt.

Lastni pridelek teh madžarskih kmetic bi bil uničen, če bi žid v ozadju tega nečloveškega plazu prebil jekleno steno te edinstvene obrambe.

Le predobro se je posrečilo židu v Sovjetski državi izkoreninjenje človeka.

Smrtni sovražnik sovjetskega sistema je bil kmet. Pogreznil se je na stopnjo čredne živali. Vzeli so mu vso posest. Postal je suženj in delati je moral samo za svojega židovskega mojstra.

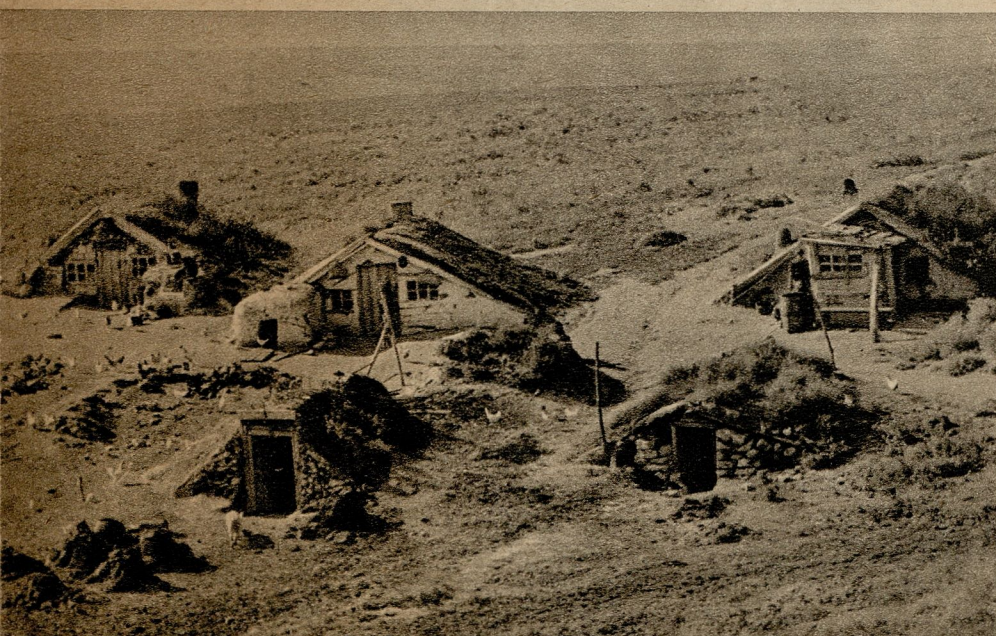
S sistemom in surovostjo so ga ožigosali za proleta.

Če je hotel ali ne, gnali so ga s kolhoza v kolhoz; nič ni bilo njegovega, ne zemlja, ne hiša.

Njegovo plačilo pa je bila v vsakem slučaju skleda redke juhe iz „ljudske kuhinje“.

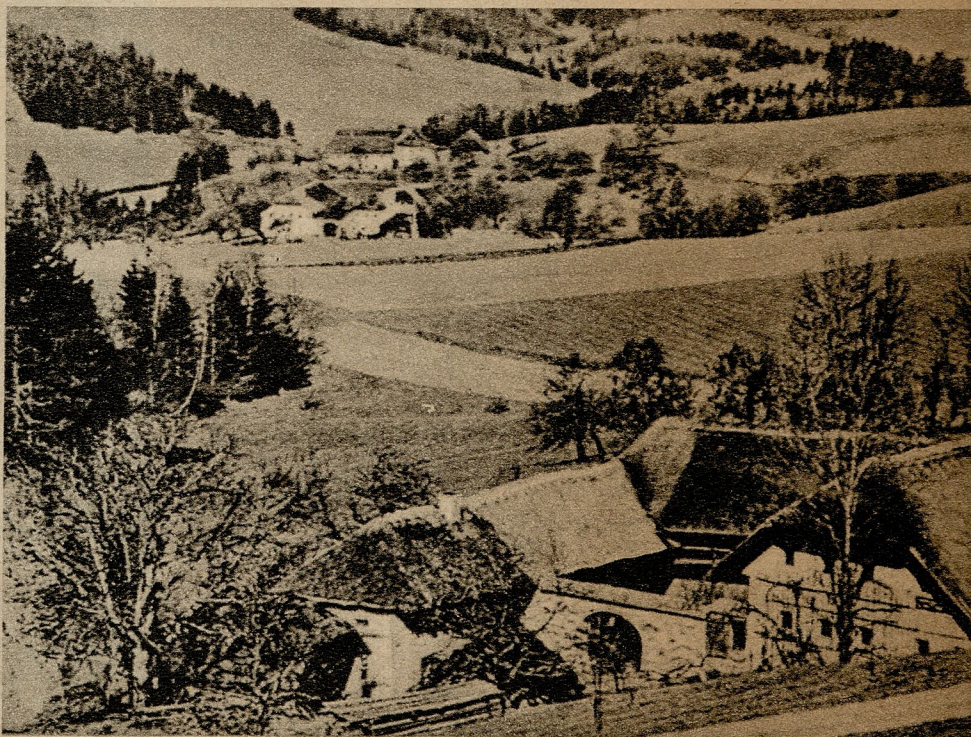
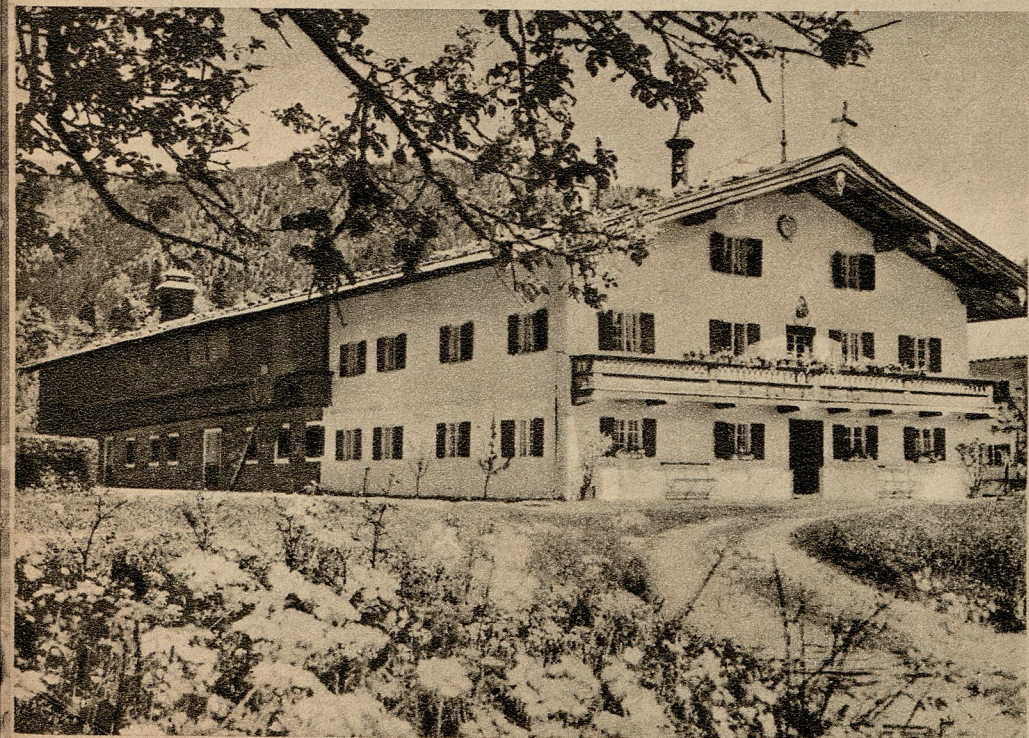

Ali je bilo potem čudo. če je raspadla hiša in vas, če so si ljudje kopali svoja bivališča vedno globlje v zemljo in vodili skoro podzemeljsko življenje; saj se je glasilo geslo: Samo ne vzbuditi pozornosti!

S ponosom gre nemški
kmet preko svojega polja in
žanje svoje žito.

Dnevi žetve na lastni zemlji — in
vendar delajo istočasno za ves
narod, za vso Evropo.

Nemška kmetija, med cvetočimi travniki in drevesi, med griči in gozdovi, je dragulj nemške pokrajine, brez katerega
si rodovitnih širjav našega Reicha ne moremo zamisliti.

Da ostane Vam go-
renjski kmetje in
Vašim otrokom do-
movina, Vaše lično
kmečko posestvo in
Vaša zemlja ohra-
njena, zato skrbi
Reich in Vas brani...

Mitterdorf v Wocheinu

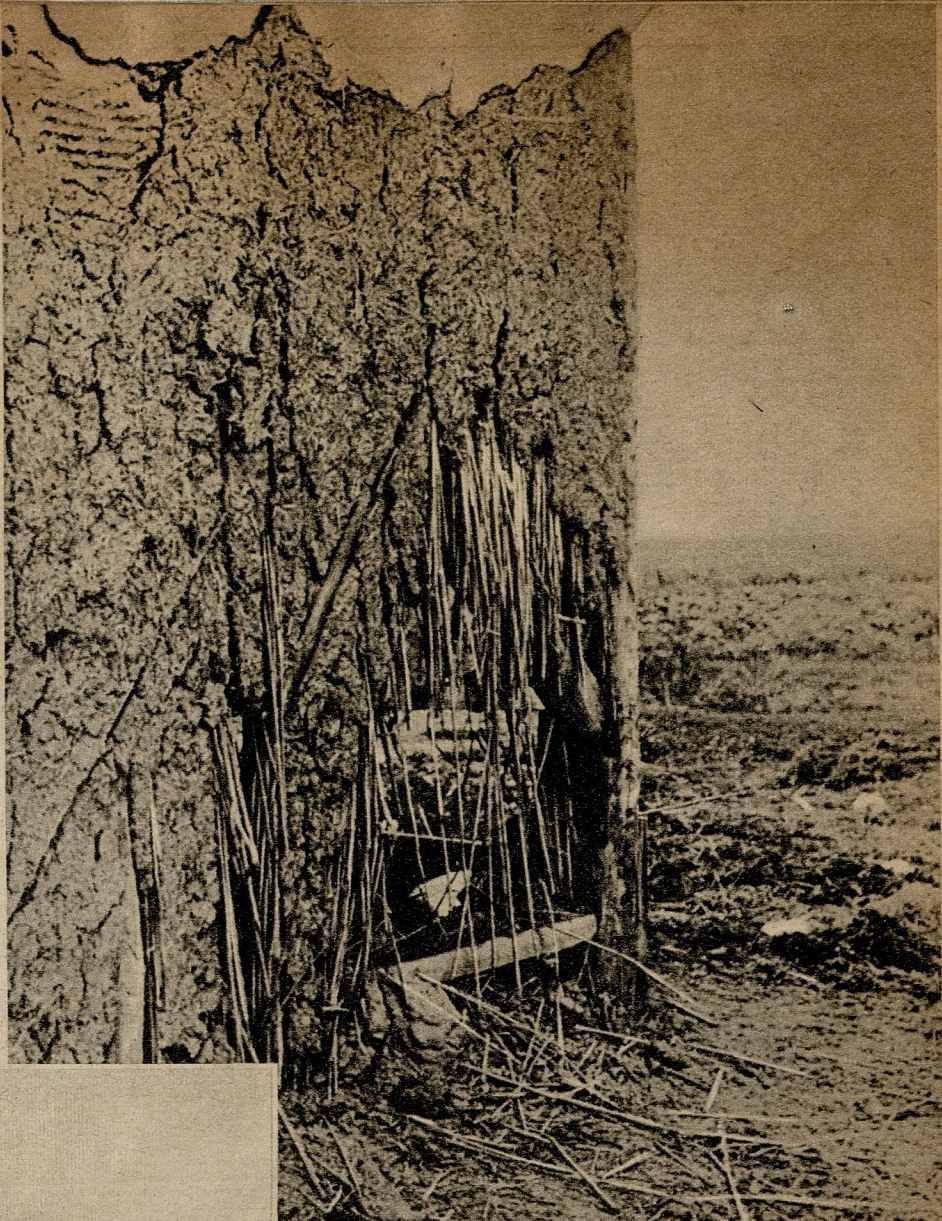

Kronau ob Wurzener Sawi

Kronau s Škrlatico

... v nasprotju z ro-
kovnjači, ki Vam
hočejo pripraviti
usodo zaslužjenih
bolševiških kmetov
v nepopisno uma-
zanih ilovnatih ko-
libah

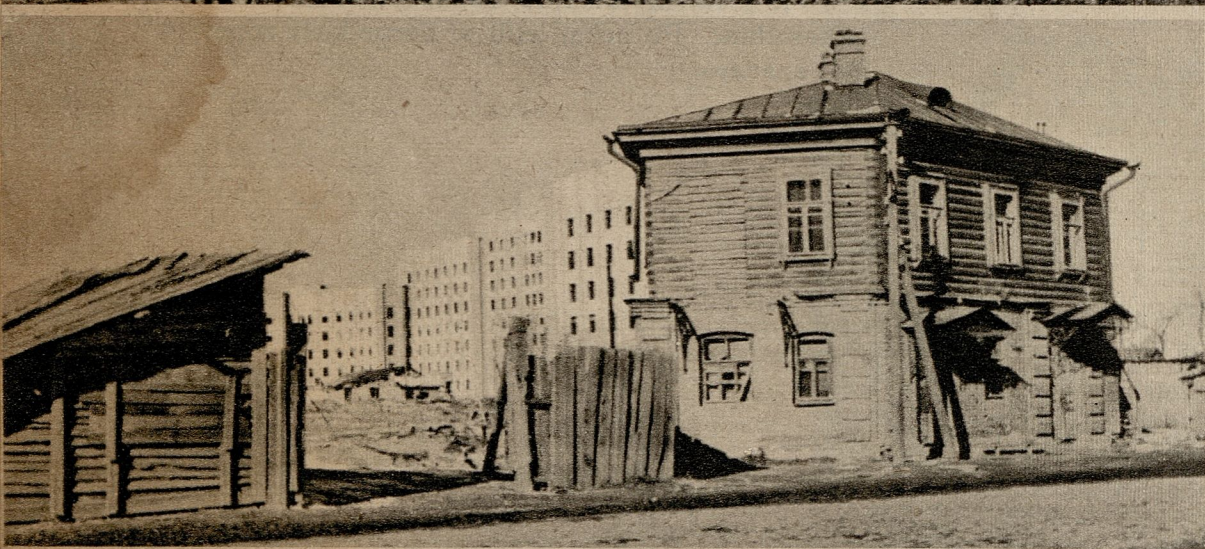
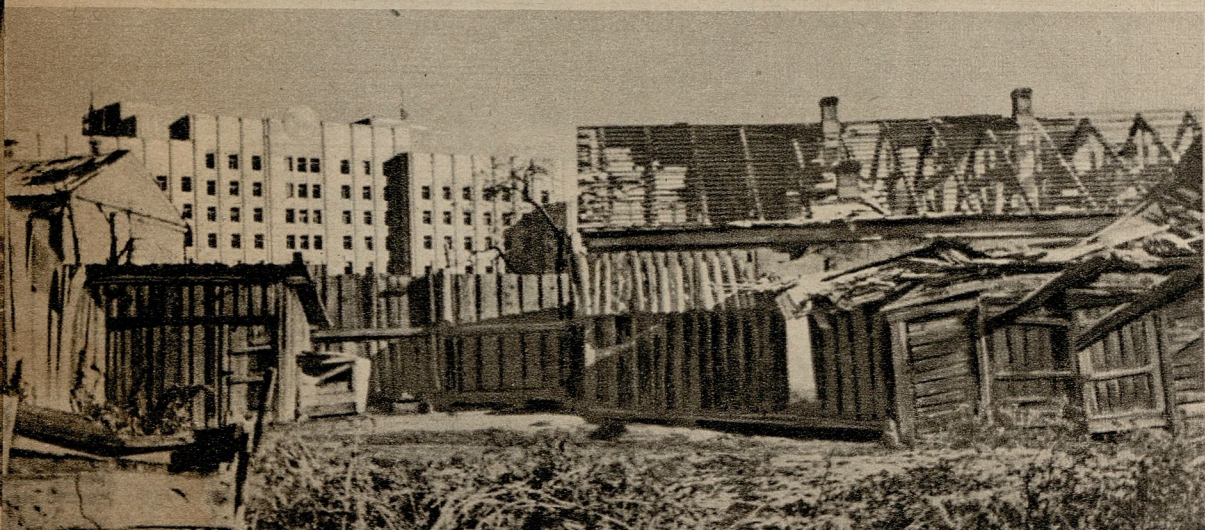
To je gradbeni material za hiše neke sovjetske
naselbine. Po nekaj letih te borne koče zopet
razpadajo.

Tako enostavno bivajo in živijo kmetje kot
hlapci sovjetov. Iz teh razpadlih kmečkih hiš
so sovjeti odgnali ruske kmete na državna
posestva v tako zvane žitne tovarne.

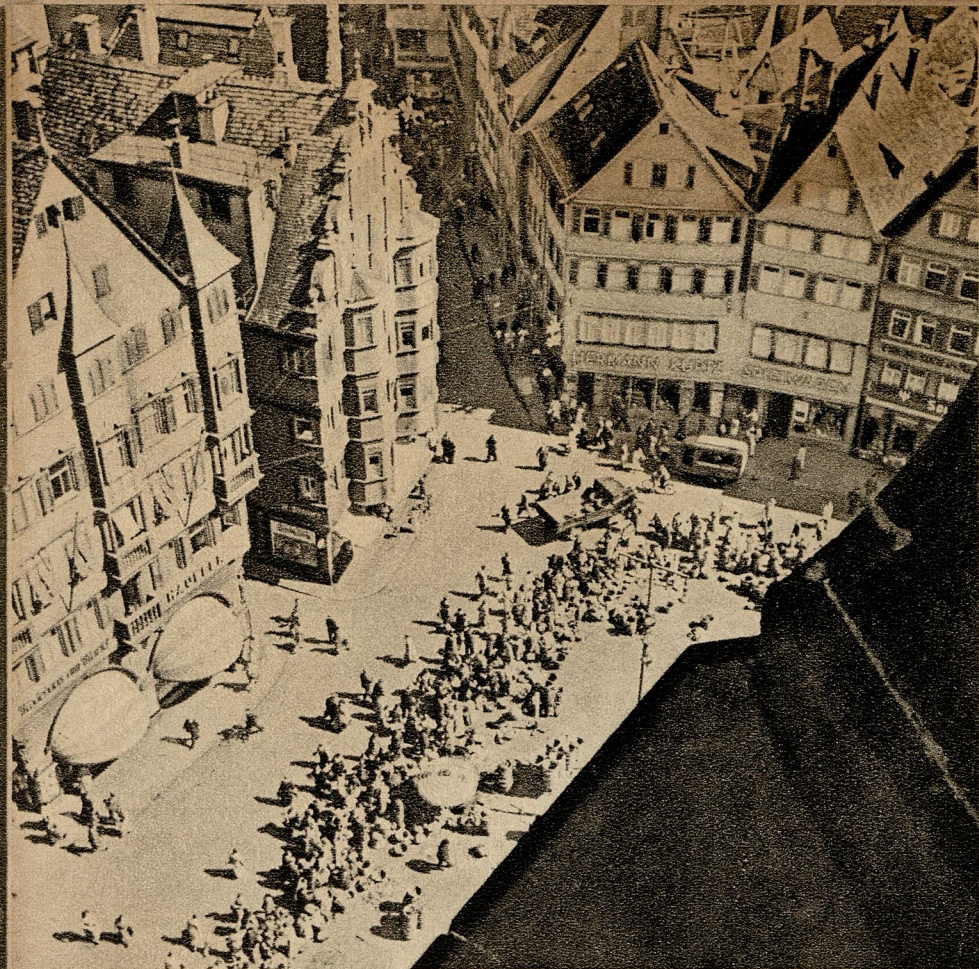
To so bila torej „udobna stanovanja“ sovjetskih delavcev. Skrivala so se vi-seča, neverjetno umazana in življensko nevarna za kričečimi, sijajnimi pročelji rdečih hiš stranke ali mo-gočnih tovarniških naprav

Sovjetski delavec je živel slabše od bušmana. Toda smel je vsako jutro in vsak večer upanja poln gledati iz svoje beračije nasproti ležeča, sijajna pročelja svojih strankarskih mogotcev!

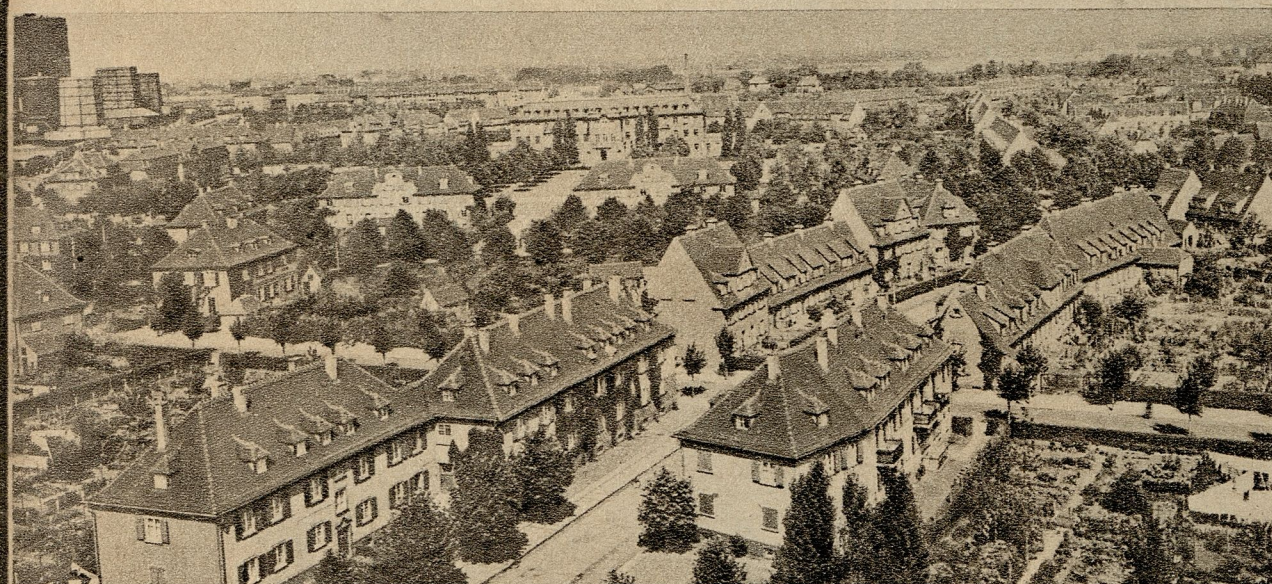
Nam se ta bedna mesta ne zde pripravna niti ne za nameščenje naših domačih živali.

Še vedno stoji nemško malomesto s svojimi strokovnimi hišami in starimi trgi snažno in čedno, kakor postavljeno iz škatlje igrač v pokrajino

Čiste in svetle so hiše gorenjskih mest.
(Slika: okrožno mesto Stein.)

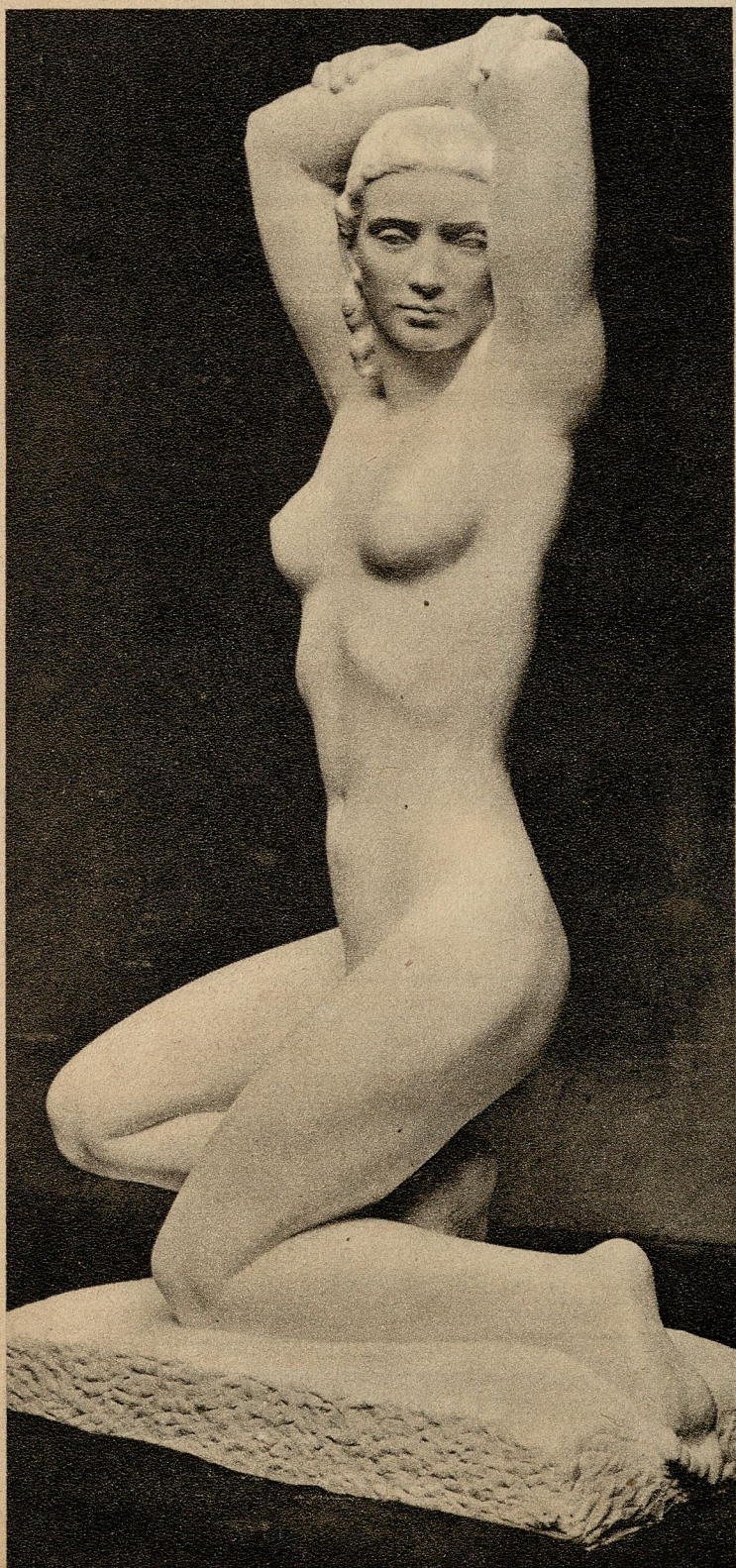
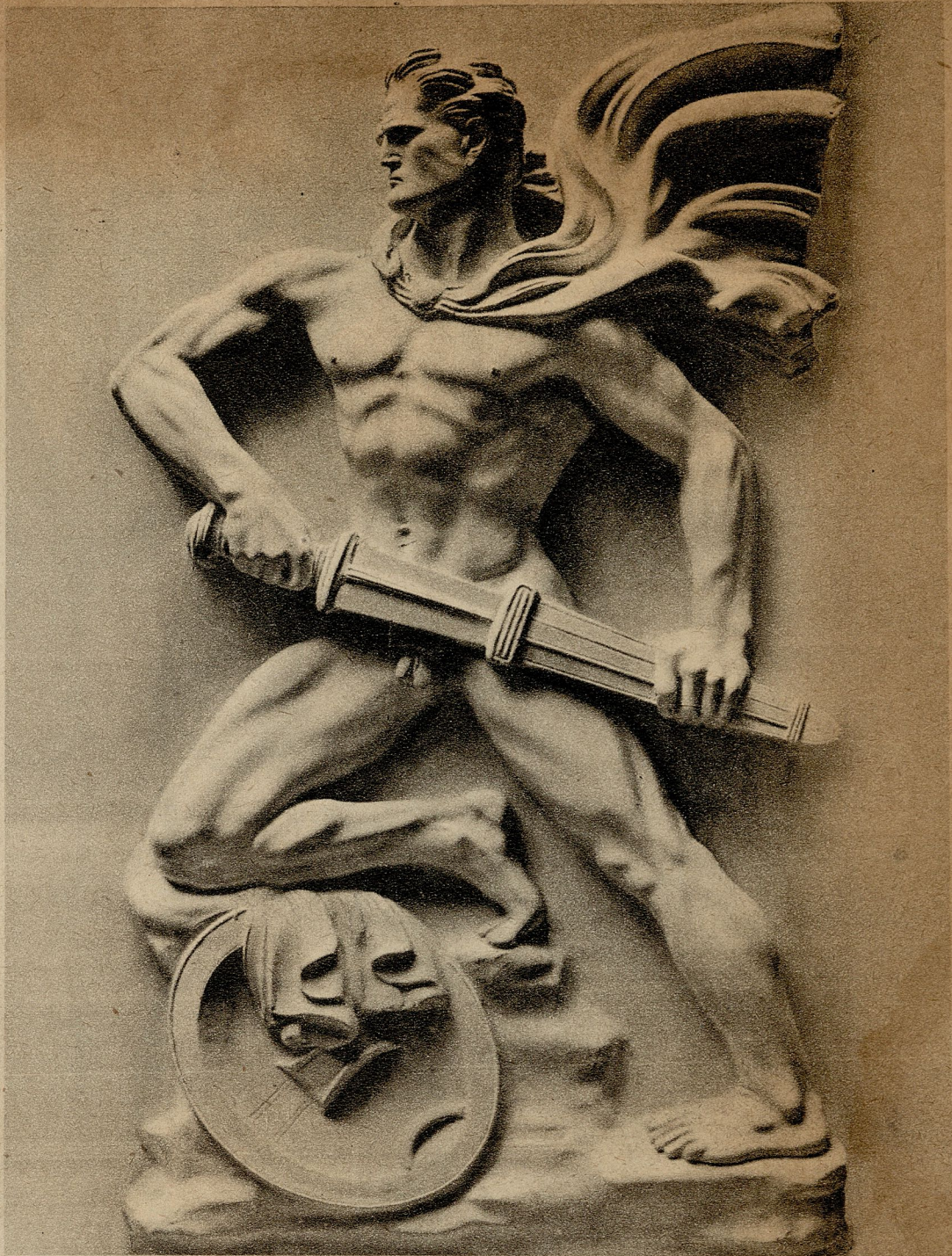
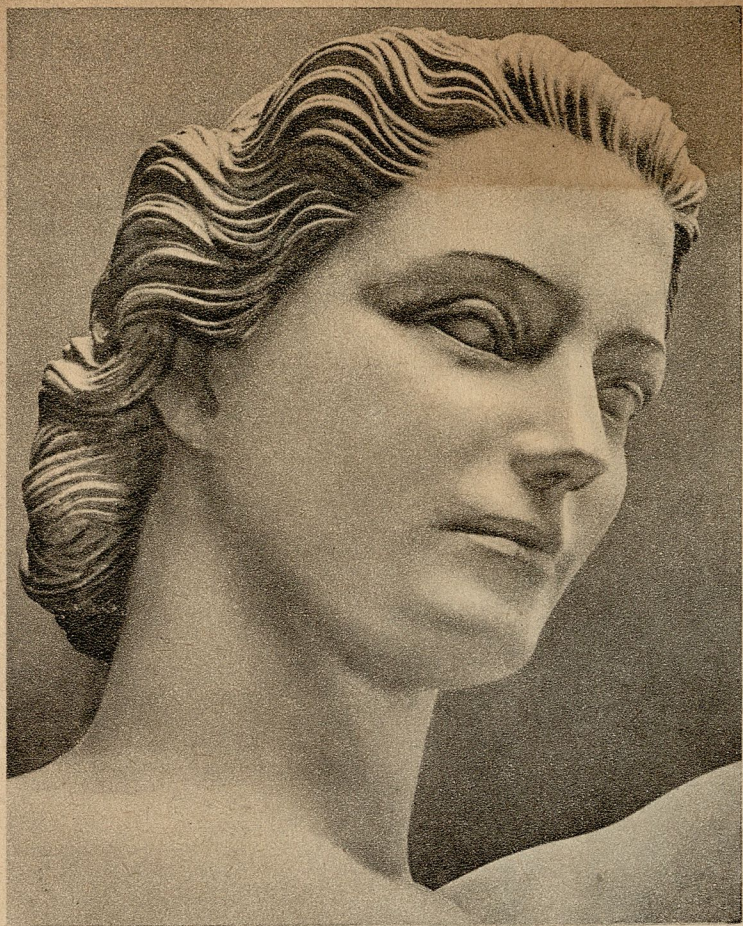

Nemški delavski in velemestni otrok nikdar ne izgubi zveze z naravo.

„V imenu našega jutra hočemo
požgati Raffaela, razdejati zbirke
in uničiti visokocvetočo umetnost.
Deklice, v bodočnosti cvetoči
državi, bodo lepše še, kakor
Milanska Venera!“

Tako poje židovski sovjetski pes-
nik. Vemo, kaj hoče reči. Vemo,
da ni žid posilil samo človeka,
narave, vasi in mesta, temveč da
tudi s svojimi umetnostnimi pri-
zadevanji ni prišel nad najprepro-
stejšo stopnjo kakega bušmana!

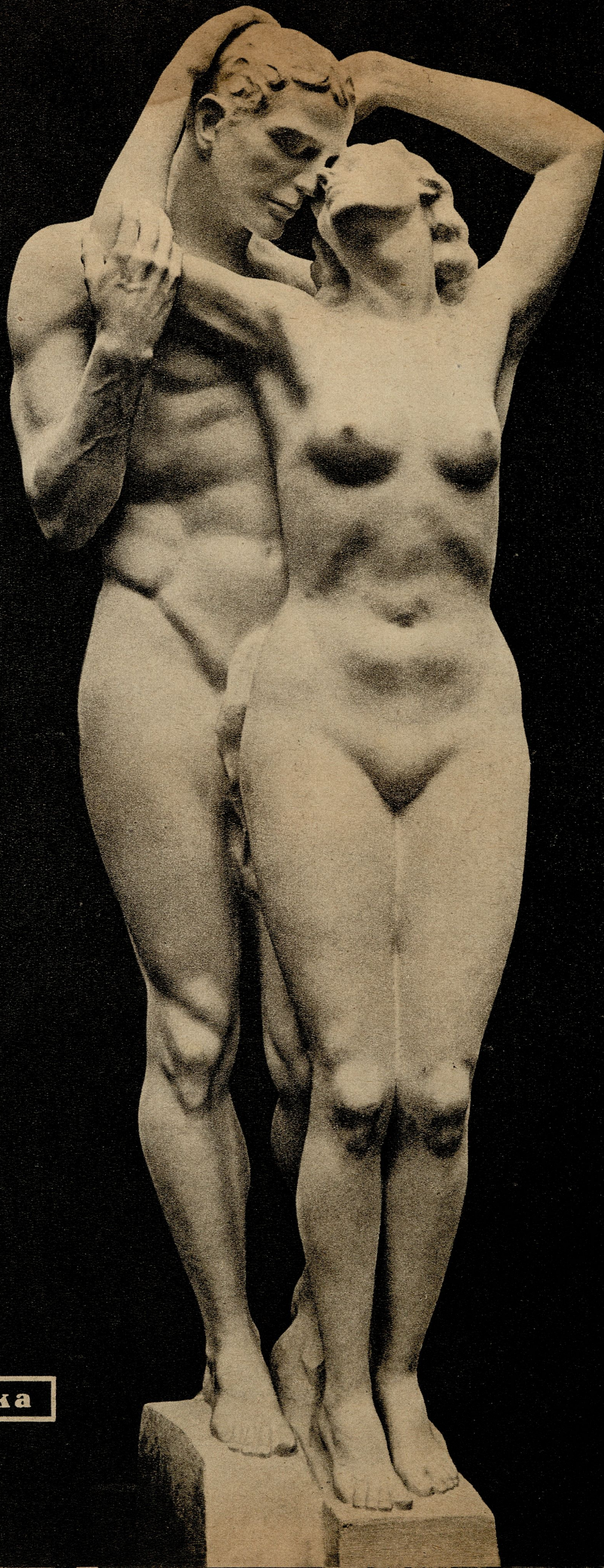

Umetnost arijsko-evropskega človeka pa išče naravnozakonito, bojovito in lepo. In ona uresniči sanje na tem svetu.

Dva podčloveka

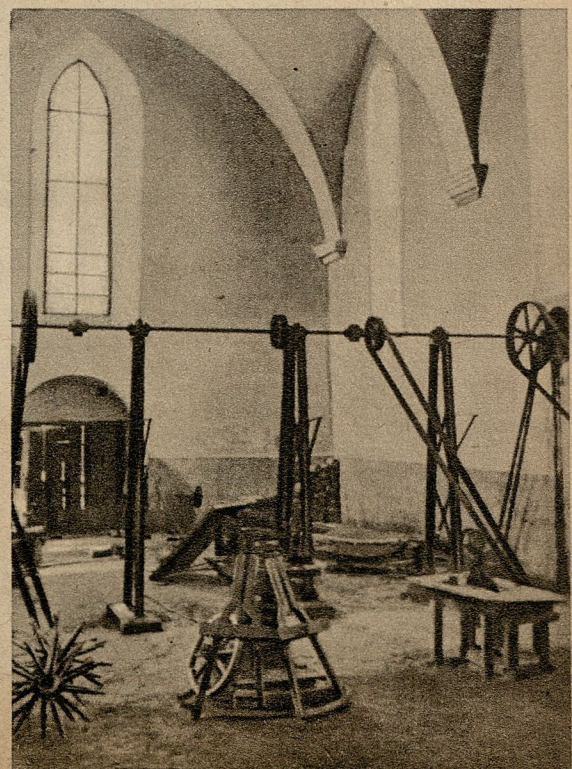
Dva človeka

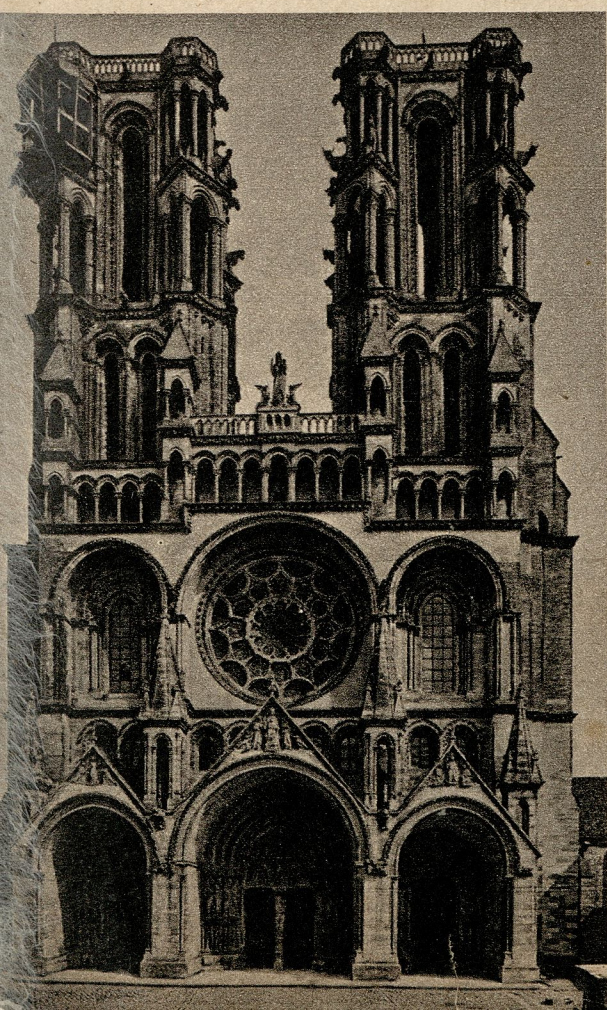
„Bog to pomeni nespamet, strahopetnost; Bog pomeni nasilje in bedo; Bog je slab. Zame velja: Lucifer, satan! In kdorkoli si, ti si duh, katerega je vera mojih očetov zoperstavljala Bogu in cerkvi!“ reče žid.

Ker sovraži žid in podčlovek vse božje in ves božanski red, ni samo oplenil cerkva, jih spremenil v tovarne in brezbožna propagandna mesta, temveč v največje zadoščenje mu je bilo, da je mesta božjevernosti, tam, kjer so ga največ motila, enostavno pognal v zrak.

Arijska Evropa pa se odlikuje s tem, da pušči vsakemu svojo versko svobodo. Danes, kakor pred stoletji, se dvigajo v nemško pokrajino ponosne priče mogočne srednjeveške cerkvene gradbene umetnosti, pada danes, kakor nekoč, svetloba skozi pestra okna na gotske stebre.

NORDLAND VERLAG
BERLIN SW 11